

BENJAMIN STEVENSON

**TOTHOM
A LA MEVA
FAMÍLIA
HA MATAT
ALGÚ**

UNA REUNIÓ FAMILIAR SEMPRE ÉS
UN ASSUMpte DE VIDA O MORT

BENJAMIN STEVENSON

TOTHOM A LA
MEVA FAMÍLIA
HA MATAT ALGÚ

Traducció de Cristina Sala Pujol

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

TÍTOL ORIGINAL: *EVERYONE IN MY FAMILY HAS KILLED SOMEONE*

PRIMERA EDICIÓ: ABRIL DEL 2023

© BENJAMIN STEVENSON, 2022

PUBLICAT ORIGINALMENT PER PENGUIN RANOME HOUSE AUSTRALIA PTY LTD.

AQUESTA EDICIÓ S'HA PUBLICAT D'ACORD AMB PENGUIN RANOME HOUSE AUSTRALIA PTY LTD.

© DE LA TRADUCCIÓ: CRISTINA SALA PUJOL, 2023

© EDITORIAL PLANETA, S. A.

© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-3030-2

DIPÒSIT LEGAL: B. 6.065-2023

FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62

IMPRÈS A CATALUNYA - *PRINTED IN CATALONIA*

www.columnaedicions.cat

AMB LA COL·LABORACIÓ DEL DEPARTAMENT DE CULTURA

Generalitat de Catalunya
**Departament
de Cultura**

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraiem que ens ajudi a donar suport així a l'autonomia creativa d'autors i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos)
si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.

Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com
o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

CAPÍTOL I

Un sol feix de llum girant a través de les cortines em va indicar que el meu germà acabava d'aparcar a l'entrada de casa meva. Quan vaig sortir, el primer en què em vaig fixar va ser que el far esquerre del cotxe d'en Michael estava apagat. Després vaig veure la sang.

La lluna ja no es veia i el sol encara no despuntava, però fins i tot en la negra nit sabia exactament de què eren les taques fosques que esquitxaven el far destrossat i resseguien el pas de roda profundament marcat.

Normalment no soc un ocell de nit, però en Michael m'havia trucat feia mitja hora. Havia estat una d'aquelles trucades que, tan aviat com veus l'hora mig endormiscat, saps que no són per comunicar-te que t'ha tocat la rifa. Tinc amics que de tant en tant em truquen des de l'Uber que els porta a casa per explicar-me fil per randa la seva animadíssima nit de gresca. En Michael no n'és un.

En realitat, això és mentida. Jo no podria ser mai amic d'algú que em truqués passada la mitjanit.

«T'he de veure. Ara».

Respirava amb dificultat. Número desconegut; truca-va des d'una cabina. O des d'un bar. Havia passat la mitja hora següent tremolant, malgrat que m'havia posat una jaqueta gruixuda, i fregant el vidre entelat de la finestra de davant de casa per veure'l més bé quan arribés. Tot just havia deixat de fer de sentinella i m'havia retirat al sofà quan, de sobte, vaig notar l'esclat del far del seu cotxe rere les parpelles.

Vaig sentir un grinyol quan va aturar el cotxe. Va apagar el motor, però no el sistema elèctric. Vaig obrir els ulls i em vaig delectar mirant el sostre per un moment, com si sabés que la vida em canviaria tan aviat com m'aixequés, i vaig sortir. En Michael estava assegut a dins del cotxe, amb el cap repenjat al volant. Vaig tallar el solitari feix de llum mentre m'atansava al capó i vaig tustar la finestreta del conductor. En Michael va sortir del cotxe. Tenia el rostre gris cendra.

—Has estat de sort —vaig dir, assenyalant amb el cap el far destrossat—. En Roos t'esclafarà.

—He atropellat algú.

—Ahà.

Estava mig adormit, de manera que amb prou feines vaig processar que havia dit «algú» i no «alguna cosa». No sabia què se solia dir en aquesta mena de situacions, de manera que vaig pensar que estar-hi d'acord probablement era una bona idea.

—Un home. L'he atropellat. És a darrere.

Em vaig despertar de cop. «A darrere?»

—Què coi vols dir, que és «a darrere»? —vaig preguntar.

—És mort.

—És al seient del darrere o al maleter?

—Què importa?

—Has begut?

—No gaire. —Va vacil·lar—. Potser. Una mica.

—Al seient del darrere? —Vaig fer una passa i vaig estendre la mà cap a la maneta de la porta, però en Michael va treure el braç per aturar-me. Em vaig quedar immòbil i vaig dir—: Hem de portar-lo a l'hospital.

—És mort.

—No em puc creure que ens discutim per això. —Em vaig passar la mà pels cabells—. Michael, no fotem. N'estàs segur?

—Deixa't estar d'hospitals. Se li ha girat el coll com si fos una mànega. Té mig crani al revés.

—Prefereixo que m'ho digui un metge. Podem trucar a la Sof...

—La Lucy ho sabrà —em va tallar en Michael. Que en mencionés el nom de manera tan desesperada deixava clar què volia dir en el fons: «La Lucy em deixarà».

—Tot anirà bé.

—He begut.

—Només una mica —li vaig recordar.

—Sí. —Una pausa allargassada—. Només una mica.

—Estic segur que la policia ho en... —vaig començar, però tots dos sabíem que el cognom Cunningham pronunciat en veu alta en una comissaria de policia pràcticament feia tremolar les parets amb els esperits que invocava. L'última vegada que ell o jo havíem estat en una sala plena de policies havia estat al funeral, envoltats d'un mar d'uniformes blaus. Jo aleshores era prou alt per enroscar-me a l'avantbraç de la meva mare, però prou petit per no separar-me'n en tot el dia. Per un instant em vaig imaginar què pensaria l'Audrey si ens veiés arrupits en aquest matí gèlid mentre discutíem sobre la vida d'una altra persona, però de seguida vaig descartar el pensament.

—No ha mort quan l'he atropellat. Algú li ha disparat, jo l'he atropellat després.

—Ahà.

Vaig intentar fer veure que me'l creia, però no en va el meu currículum dramàtic consistia principalment en papers sense diàleg a les obres escolars: animals de granja, víctimes d'un assassinat, arbustos. Vaig intentar abastar la maneta de la porta altra vegada, però en Michael no va cedir.

—L'he carregat, he pensat que... No ho sé, que era millor que deixar-lo estès al carrer. I després no sabia què fer i he acabat venint aquí.

No vaig dir res, em vaig limitar a assentir amb el cap. La família és la gravetat.

En Michael es va fregar les mans davant de la boca i va parlar-hi a través. El volant li havia deixat una petita marca vermella al front.

—No importarà on el portem —va dir finalment.

—D'acord.

—L'hauríem d'enterrar.

—D'acord.

—Para de dir això.

—Està bé.

—Vull dir que paris d'estar amb mi.

—Aleshores l'hauríem de dur a l'hospital.

—Em vols ajudar o no? —En Michael va donar un cop d'ull al seient del darrere, va tornar a pujar al cotxe i va engegar el motor—. Ho arreglaré. Puja.

Jo ja sabia que acabaria pujant al cotxe. No sé ben bé per què. Suposo que una part de mi pensava que al cotxe podria fer-lo entrar en raó. Amb tot, l'únic que sabia era que tenia el meu germà gran al davant i em deia que tot aniria bé, i ja pots tenir cinc anys o trenta-cinc, que si el

teu germà gran et diu que ho arreglarà, te'l creus. Gravetat.

Un incís ràpid: en realitat tinc trenta-vuit anys quan passa això, quaranta-un quan arribem al present, però he pensat que si em treia uns quants anys de sobre potser la meva editora ho tindria més fàcil a l'hora de presentar això a un actor de renom.

Vaig pujar. Hi havia una bossa d'esport Nike amb la cremallera oberta a l'espai per a les cames del seient del copilot. Estava plena a vessar de bitllets. No anaven lligats amb gometes ni bandes de paper com a les pel·lícules, sinó que estaven tots barrejats de qualsevol manera, n'hi havia que havien caigut a terra i tot. Se'm va fer estrany trepitjar-los, perquè n'hi havia molts i perquè, presumiblement, havien costat la vida de l'home del seient del darrere. No vaig mirar pel retrovisor. Bé, d'acord, hi vaig donar un parell de llambregades, però només vaig veure l'ombra d'una silueta negra que semblava més un forat negre que un cos humà, i n'apartava la mirada esglaiat cada vegada que la silueta amenaçava de fer-se nítida.

En Michael va sortir al carrer fent marxa enrere. Un got de didalet o alguna cosa semblant va rodolar pel davantal, va caure i va anar a parar sota el seient. Em va arribar una olor subtil de whisky. Per una vegada, em vaig alegrar que al meu germà li agradés fumar al cotxe, perquè l'olor del fum de la marihuana que impregnava la tapisseria emmascarava el tuf de mort. El maleter va fer un soroll metàl·lic quan vam baixar la vorera. El pestell estava trencat.

Em va assaltar un pensament horrorós. El seu cotxe tenia un far esmicolat i un maleter fet malbé: semblava que en Michael hagués atropellat alguna cosa dues vegades.

—On anem? —vaig preguntar.

—Què?

—Saps on vas?

—Ah. Al parc nacional. Al bosc. —En Michael es va girar cap a mi, però no va ser capaç d'aguantar-me la mirada, de manera que va donar una ullada furtiva al seient del darrere. Se'n devia penedir, perquè de seguida va decidir clavar la vista cap endavant. Va començar a tremolar tot ell—. La veritat és que no ho sé. No he enterat mai un cadàver.

Feia més de dues hores que anàvem amb cotxe quan en Michael va decidir que havia recorregut prou pistes de terra i va aparcar el cotxe borni en una clariana. Havíem deixat un camí uns quants quilòmetres enrere i ens havíem anat obrint pas a través de la malesa des de llavors. El sol ja amenaçava de sortir. Una capa de neu suau i lluent cobria el terra.

—Aquí anirà bé —va dir en Michael—. Estàs bé?

Vaig assentir amb el cap. O almenys això em pensava. Suposo que no em vaig moure gens, perquè en Michael va fer esclafir els dits davant meu i em va obligar a centrar-me. Vaig fer el gest d'assentiment més dèbil de la història de la humanitat, com si les meves vèrtebres fossin grillons oxidats. En Michael es va donar per satisfet.

—No surtis —va dir.

Vaig clavar la vista cap endavant. Vaig sentir que en Michael obria la porta del darrere i que treia l'home —el forat negre— del cotxe. El cervell em cridava que hi fes alguna cosa, però el meu cos, traïdor, no es volia bellugar.

Pocs minuts després, en Michael va tornar, tot suat i

amb el front brut de terra. Va ficar el cap per la finestreta i es va inclinar sobre el volant.

—Ajuda'm a cavar.

Les extremitats se'm van desencarcar a la seva ordre. En baixar, esperava notar el terra fred, sentir el cruixit del gebre del matí, però, en canvi, el peu va foradar la capa blanca, que em va arribar a l'altura del turmell. M'ho vaig mirar de més a prop. El terra no estava cobert de neu, sinó de teranyines. Estaven suspeses enmig de l'herba alta i rígida, a uns trenta centímetres de terra, tan densament entreteixides i d'un blanc tan pur que semblava sòlid. Allò que em pensava que era la lluentor del gebre era el centelleig dels tènues fils sota la llum. Els trepitjos d'en Michael havien perforat la xarxa i semblaven forats en un mar de pols. Les teranyines folraven tota la clariana. Era una vista majestuosa, serena. Vaig intentar ignorar la massa voluminosa que hi havia al bell mig de la clariana enteranyinada, just on acabaven les petjades d'en Michael. Vaig seguir en Michael i va ser com travessar una boira levitant. Va procurar mantenir-me allunyat del cadàver, probablement per evitar que m'agafés una crisi nerviosa.

En Michael tenia una petita pala, però em va fer utilitzar les mans. No sé per què vaig accedir a cavar. Durant tot el trajecte en cotxe m'havia pensat que la por d'en Michael, la petita dosi de tremolors que havia acusat quan ens havíem posat en marxa, se n'acabaria apoderant. Que hi hauria un moment en què s'adonaria que estava amb l'aigua fins al coll i faria mitja volta. Però havia passat just el contrari. A mesura que s'acostava la matinada i ens allunyàvem de la ciutat, s'havia mostrat més i més tranquil, estoic.

En Michael havia cobert la major part del cos amb

una tovallola vella, però en vaig distingir un colze pàl·lid, que sobresortia entre les teranyines com una branca caiguda.

—No miris —deia en Michael cada vegada que hi donava una ullada.

Vam continuar quinze minuts més en silenci fins que em vaig aturar.

—Continua cavant —va dir en Michael.

—Es mou.

—Què?

—Que es mou! Mira. Espera.

Efectivament, la capa de teranyines es bellugava. Més significativament que el vent que bufava a la clariana. Ara ja no semblava un paisatge cobert de neu, sinó un oceà blanc amb onades. Gairebé el podia percebre a través dels fils, com si jo fos l'aranya que l'havia teixit, el nervi central.

En Michael va deixar de cavar i va alçar la vista.

—Torna-te'n al cotxe.

—No.

En Michael es va atansar al cos i va treure la tovallola. El vaig seguir i vaig veure el cos sencer per primera vegada. Li vaig veure una taca fosca i lluent sobre un maluc. «Algú li ha disparat, jo l'he atropellat després», havia dit en Michael. Jo no n'estava segur; fet i fet, només havia vist trets a les pel·lícules. Al coll de l'home hi havia un bony, talment com si s'hagués empassat una pilota de golf. Portava un passamuntanyes negre, però no li quedava gaire ben posat. La tela li feia bosses als punts equivocats. Quan era petit, un nen que m'assetjava a vegades ficava dues pilotes de criquet en un mitjó i m'intentava pegar. El passamuntanyes tenia una forma semblant. Em va fer la sensació que la tela era l'únic que impedia que el cap se li

desmuntés. Tenia tres forats: dos per als ulls, que estaven tancats, i un per a la boca. Als llavis tenia tot de bombolletes vermelles que li feien zub-zub. La saliva de les bombolletes era cada vegada més abundant i li regalimava per la barbeta. No li veia cap facció del rostre, però veient-li els braços, plens de taques i torrats pel sol, i les venes inflades del dors de les mans, vaig deduir que tenia almenys vint anys més que en Michael.

Em vaig agenollar, vaig entrellçar les mans i vaig fer-li unes quantes compressions rudimentàries. El pit de l'home es va enfonsar d'una manera que sabia que no era normal, just per l'estèrnum, i per un moment l'únic que se'm va ocórrer pensar va ser que el seu tors era com una bossa de diners amb la cremallera oberta.

—Li fas mal —va dir en Michael, i em va posar la mà sota el braç per fer-me aixecar i allunyar-me'n.

—L'hem de portar a l'hospital —vaig suplicar per última vegada.

—No sobreviurà.

—No ho saps.

—No sobreviurà.

—Ho hem d'intentar.

—No puc anar a l'hospital.

—La Lucy ho entendreà.

—No.

—Ara ja deus estar sobri.

—Qui ho sap.

—No l'has matat tu, has dit que li havien disparat. Són seus els diners?

En Michael va grunyir.

—És evident que els ha robat. Tindria sentit. No et passarà res.

—Són dos-cents seixanta mil dòlars.

Lector, tu i jo sabem que en realitat són dos-cents seixanta-set mil dòlars, però tot i això em va cridar l'atenció que, si bé no havia tingut temps de trucar a cap ambulància, havia tingut temps de sobres per comptar aproximadament els diners. Si no ho hagués fet, si allò hagués estat només una suposició, hauria dit dos-cents cinquanta, una xifra rodona. A més, ho havia dit a tall de súplica. Pel seu to de veu, no vaig saber distingir si me'n volia oferir o si tan sols exposava un fet que li semblava important a l'hora de prendre la decisió.

—Escolta'm, Ern... Són nostres... —va començar a suplicar. En efecte, doncs, me'n volia oferir.

—No el podem deixar aquí d'aquesta manera. —I, amb la veu més ferma amb què li havia parlat mai, vaig afegir—: No ho penso fer.

En Michael hi va rumiar un minut i va assentir amb el cap.

—Vaig a veure com està —va dir.

S'hi va acostar i es va ajupir al costat del cos. S'hi va estar uns quants minuts. Vaig estar content d'haver vingut; continuo pensant que va ser una bona idea. No és tan fàcil que un germà gran faci cas del seu germà petit, però en aquest cas en Michael necessitava que hi anés. I ara, gràcies a mi, tot aniria bé. L'home era viu, i el portaríem a l'hospital. No veia gaire bé què feia, en Michael era força alt, però veia que estava d'esquena, a la gatzoneta, i que havia estirat els braços cap al cap de l'home perquè devia saber que era important aguantar-li el coll per si tenia una lesió a la columna. Les espatlles estretes d'en Michael se li bellugaven amunt i avall. La reanimació cardiopulmonar, que reactivava l'home com si fos un tallagespa. També veia les cames de l'home. Em vaig fixar que li faltava una sabata. En

Michael trigava molta estona. Alguna cosa no rutllava. Som a la pàgina 29.

En Michael es va aixecar i va tornar cap a mi.

—Ara ja el podem enterrar.

Això no era el que m'havia de dir. No. No. Això no estava bé. Vaig trontollar cap enrere, vaig ensopegar i vaig caure de cul. Em van quedar els braços coberts de fils enganxifosos.

—Què ha passat?

—Ha deixat de respirar.

—Ha deixat de respirar?

—Això mateix.

—És mort?

—Sí.

—N'estàs segur?

—Sí.

—Com ha passat?

—Ha deixat de respirar i ja està. Espera't al cotxe.